

bylo a ani nemělo býti nic měněno na případném dalším instančním pořadu, jinými slovy, že vymezením kompetence nebyla nijak vyslovena výluka dalšího opravného prostředku proti rozhodnutí příslušného úřadu, pokud ve smyslu tohoto ustanovení nebyl jím úřad ústřední. Nebylo tedy citovaným § 20 změněno ani ustanovení § 21 odst. 3 zákona č. 286/1924 Sb., pokud uznávalo případnou přípustnost odvolání a vylučovalo jen odkládací jeho účinek.

Kdyby byl zákon č. 204/1932 Sb. zamýšlel při přenosu kompetence úřadů resortních na úřady likvidující odpočivné požitky zároveň obmeziti instanční pořad tím způsobem, že výrok úřadu, jehož likvidující orgán zařizuje výplatu odpočivných (zaopatřovacích) platů, má zůstatí konečným, byl by tak musil výslovně stanovit. Jestliže tak neučinil, nutno souditi, že, pokud nejde o výrok úřadu ústředního, vycházel z předpokladu, že jest odvolání k ústřednímu úřadu přípustno. Ježto pak generální finanční ředitelství pro Slovensko v Bratislavě, které u st-le tato opatření nař. rozhodnutími provedlo, není úřadem ústředním, a tedy ani jeho expositurou (srov. nálezy nss k § 151 plat. zák. Boh. A 7835/29, 9177/31, 9622/32, pak nález k § 2 vl. nař. č. 230/1920 Sb. Boh. A 9482/31), nýbrž podléhá hierarchicky jakožto úřad finanční nadřízenému min. financí, nelze výrok jeho vydaný podle citovaného ustanovení jakožto úřadem příslušným ve smyslu § 20 zákona č. 204/1932 Sb. považovati za rozhodnutí poslední instance správní a není proto po rozumu § 5 zák. o ss konečným.

Podle toho byly by stížnosti vznesené do nař. rozhodnutí jakožto výroky instance nižší nepřipustnými. Ježto však zmíněná rozhodnutí byla opatřena nesprávným poučením, že jsou konečná, takže strana byla tímto poučením svedena k tomu, že podala stížnosti k nss, místo aby dalším instančním pořadem domáhala se jich nápravy u min. financí, dlužno v tomto nesprávném poučení spatřovati podstatnou vadu řízení, pro kterou bylo nař. rozhodnutí podle § 6 zák. o ss zrušiti, aniž se mohl nss zabývatí věcnými námitkami stížností.

Č. 12.331.

Řízení před nss: Nss nemůže poskytnouti stranám ochranu proti nečinnosti správních úřadů.

(Nález ze 14. března 1936 č. 11.600/36.)

V ě c: Jaroslav O. ve Valči proti rozh. zem. úřadu v Brně z — — — a z 30. srpna 1933 o úrazovém pojištění.

V ý r o k: Stížnost na rozhodnutí z 30. srpna 1933 zamítá se pro bezdůvodnost. — — —

D ů v o d y: Úrazová pojišťovna dělnická pro Moravu a Slezsko v Brně prohlásila výměrem z 29. prosince 1931, že podnik st-lův »pokrývačské práce ve vlastní režii« ve Valči podléhá podle § 1 odst. 2 zákona z 29. dubna 1912 č. 96 ř. z. úrazové pojistné povinnosti, a provedla jeho zařazení. Námitkám, jež podal st-l proti tomuto výměru, zem. úřad v Brně rozhodnutím z 15. března 1933 nevyhověl a napadený výměr

potvrdil. K tomuto rozhodnutí bylo připojeno právní poučení, že se lze z něho odvolati k min. sociální péči. Z podnětu odvolání, jež podal st-l z tohoto rozhodnutí, opravil pak zem. úřad z moci úřední rozhodnutím z 30. srpna 1933 řečené právní poučení a prohlásil své rozhodnutí ve smyslu čl. 8 odst. 2 zák. č. 125/27 Sb. za konečné.

Nss uvažoval o stížnosti takto:

Rozhodnutí z 30. srpna 1933 vytýká stížnost vadnost a neúplnost řízení, kterou shledává v tom, že nebylo jím nijak vyřízeno odvolání st-le, které podal do rozhodnutí z 15. března 1933.

Námítku tuto nss nemohl uznati důvodnou. Citované rozhodnutí má podle svého obsahu právní povahu správního aktu ryze procesního, neboť bylo jím opraveno toliko právní poučení, připojené k meritornímu rozhodnutí z 15. března 1933. Proti věcnému obsahu rozhodnutí z 30. srpna 1933 stížnost nebrojí, uznává tedy, že výrok v něm obsažený, prohlášení toto rozhodnutí za konečné, je ve shodě se zákonem. Lze ponechat stranou otázku, zda žal. úřad, prohlásiv své rozhodnutí z 15. března 1933 za konečné, měl zároveň či později také formálně vyřídit odvolání podané st-lem z tohoto rozhodnutí podle § 78 vládn. nař. č. 8/28 Sb. sám či předložit je k rozhodnutí min. sociální péči, jemuž jako stolici odvolací bylo adresováno, neboť jurisdikčním úkolem nss jest podle §§ 2, 5 a 6 zák. o ss jen, aby rozhodoval k žádosti stran v případech, ve kterých někdo tvrdí, že byl nezákonným rozhodnutím neb opatřením správního úřadu poškozen ve svých subjektivních právech. Proti procesní nečinnosti správních úřadů však nss, nejso k tomu zákonem o ss povolán, stranám právní ochranu poskytnouti nemůže. Jestliže tedy žal. úřad řečené odvolání st-lovo formálně nevyřídil, nemůže tato jeho nečinnost sama o sobě býti předmětem stížnosti k nss. Nečinností touto, která neměla žádného vlivu na nař. meritorní rozhodnutí z 15. března 1933, nemohl pak st-l utrpěti ani žádné právní újmy; takovou újmu ostatně stížnost ani netvrdí, takže o nějaké neúplnosti nebo podstatné vadě řízení ve smyslu § 6 zák. o ss, která jediné mohla by vésti ke zrušení nař. rozhodnutí z 30. srpna 1933, nemůže býti řeči. — — —

Č. 12.332.

Samospráva obecní: * Vstup nového společníka do veřejné obchodní společnosti, která má nemovitosti, dlužno ve smyslu odst. 6 § 1 prav. o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí č. 143/1922 Sb. pojímání jako převod ideálních podílů na těchto nemovitostech na nového společníka s dosavadních jednotlivých společníků. Zciziteli jsou tito společníci, nikoliv společnost jako celek. Dlužno tedy převod s každého jednotlivého společníka posuzovati samostatně, zejména také s hlediska § 4 prav.

(Nález ze 16. března 1936 č. 18.086/35.)

Věc: Firma Blumberg & Rindskopf v Cukmantlu proti rozh. zem. úřadu v Praze z 24. listopadu 1932 o dávce z přírůstku hodnoty nemovitostí.